

Víkend v rytmu Země

Co bylo, než bylo

Ani nevím, kolikrát jsem se ve stopětkách zmiňovala o tom, že letošek je pro mě zvláštním rokem. Je to rok změn, rok přelomový. Tento pocit mám od 1. ledna a zatím se tak děje. Mění se něco ve mně a mění se i věci okolo mě. Kam to všechno směřuje a co bude, to ale zatím stále nevím.

Součástí toho zvláštního novoročního pocitu byla i čím dál naléhavější potřeba projít ohněm, přejít přes rozpálené uhlíky. Začala jsem tedy už brzo na jaře hledat na internetu, kde bych si svou touhu mohla splnit, ale ve všech nabídkách mě něco odrazovalo, až jsem nakonec narazila na Šamanský firewalking. Jedna víkendová akce se konala letos v červnu na Šumavě a druhá v září v Telecím. Vybrala jsem si září. To mělo několik důvodů. Jednak jsem měla pocit, že musím odvést nějakou práci na sobě, abych vůbec mohla jít. Mimo jiné jsem si třeba usmyslela, že musím zhubnout tak patnáct kilo. Možná jsem měla pocit, že hubenější hůře hoří, a taky že když budu lehčí, nebude na uhlících spočívat taková váha a já se tolik nespálím. Nakonec to dopadlo dobře, i když jsem zvládla jen třetinu.

Nezanedbatelnou roli hrálo samo září. Je to něžný, laskavý, poklidný a hedvábný měsíc, na rozdíl od udýchaného a trochu zbrklého června. A zcela nepochybně bylo důležité i místo setkání, i když jsem si to neuvědomovala. To mi došlo až pár dnů před samou akcí, kdy jsem dostala instrukce a vyhledala si místo konání. Telecí.

No ovšem, Telecí! To jméno se přece objevuje na jedné z několika málo listin, které mám po rodině mého otce. Můj dědeček dostal v roce 1919 LIST VÝUČNÝ od Živnostenského společenstva v Telecím, kterým byl prohlášen za pomocníka truhlářského, neboť se po dva roky učil u níže podepsaného mistra. Kousek od Telecího je Pustá Rybná, kde se narodila moje babička mečová, a hned vedle je osada Betlém, kde se narodil můj dědeček mečový, pozdější majitel onoho památečného Listu výučného. Prarodiče se sice v roce 1945 odstěhovali do nejsevernějších Sudet, a pokud vím, nikdy se nazpět nevrátili ani na návštěvu, ale na místním hřbitově se najde spousta rodových jmen babičky i dědečka, mých příbuzných. Byla jsem se tam už před pár lety podívat.

Můžeme si říkat, že všechno v životě je jen náhoda, nebo naopak, že nic není náhoda. Kdo ví? Já ale na náhody moc nevěřím. Každopádně tohle uvědomění si mého úzkého vztahu ke zvolenému místu jen posílilo jeho magičnost. A poslední takovou „náhodou“ bylo to, že mou mámu pár dnů předtím převezli do LDN v Humpolci, přes který jsem měla jet. Už je tak ponořená ve svém světě, že za ní po letech můžu zajít. Je to zvláštní pocit. Je tak malá a křehká a člověku se chce na ni dýchat jako na malého ptáčka, ale je taky nesmírně vzdálená a cizí. Odjakživa mě odmítala přijmout a náš vztah byl ohromně komplikovaný. Udělala mi věci, o kterých mlčím i sama před sebou. Bylo to těžké, protože dítě si některé věci neumí rozebrat. Cítí, že něco není v pořádku, ale je to přece máma... Kdykoli jsem se během let k ní pokusila přiblížit, snažila se mě zlomit a opanovat. Později se to změnilo v otevřenou paranoiu. A teď jsem jela na firewalking a snažila se o odpuštění. Nevím, jestli se mi to povedlo, a nevím, jestli se to vůbec dá nazvat odpuštěním. Už dávno vím, že se jí nikdy nemůžu zeptat, proč vlastně... a nejspíš jsem se s tímto stavem smířila, rezignovala na jakoukoli možnost mít maminku. Ale šla jsem za ní a udělala, co jsem mohla.

Šamanský firewalking, aneb víkend v rytmu Země

Celý víkend byl pro mě nesmírně nabitý emocemi a taky pohybem, který byl pro mě zpočátku velice těžký, ale pak čím dál snazší, i když už jsem měla namožené všechny svaly. Doted' všechno vstřebávám a třídím si v sobě.

Někdy minulý týden jsem si myslela, že o přechodu ohně napíšu nějakou odlehčenou stopětku. Nebo i vážnou, ale že půjde o krátký popis jednoho výrazného okamžiku. Ale ono to nejde. Bylo toho prostě moc a bylo to všechno silné. A přechod ohně z toho nebylo to nejsilnější, co jsem zažila. O spoustě věcí nemohu psát vůbec, ale přesto se pokusím ten víkend přiblížit.

Začínalo se v pátek až v sedm večer, ale vyjížděla jsem z Prahy už dopoledne. Stavovala jsem se v nemocnici v Humpolci a pak jsem si popojížděla krajem kolem Telecí, prošla znovu Pustou Rybnou a máčela si nohy v místním potoku Hlučálu. Zajela si ke Svatce a na kopec Dědek, koukala do nebe a přemýšlela o tom přechodu ohně. S naprostou jistotou jsem věděla, že si nechci dokázat, že to přejdu, ale že si chci tu schopnost obnovit, protože bývaly doby, kdy jsem přes oheň chodila často. Že jde o návrat – návrat k nejhlubším kořenům v kraji mých předků a taky návrat k sobě samé. Jaká jsem byla, jaká bych možná byla bývala, kdyby se věci děly jinak. A že to všechno bude hodně dlouhá cesta a ten oheň, ten je tu na úplném začátku kvůli očištění.

Teprve potom jsem zajela do hájenky. Nikoho jsem tam neznala, přesto jsem od začátku měla velký pocit bezpečí. Takový, že jsem skoro měla chuť pověsit na všechny stromy okolo cedule *Pozor, tady hrozí bezpečí!*

První večer proběhlo krátké seznámení a hned následovala meditace vleže u ohně za doprovodu bubnů. Měli jsme se pokusit dostat se do podzemí a najít své totemové zvíře. Mně se to nepovedlo, cosi mě pořád vystřelovalo nahoru, a když jsem se ptala Iva-šamana, kde jsem to vlastně byla, tak mi řekl, že bych se spíš měla ptát, kde jsem nebyla. Že jsem nebyla ukotvená na zemi. Ano, to v tomto roce změn opravdu nejsem.

Paradoxně mě tento „neúspěch“ hodně uklidnil, protože jsem si uvědomila, že to, že něco nepůjde, je pro mě nejméně stejně důležité, jako když to půjde. S tím jsem šla první den spát. Hrozně brzo, už někdy v deset, protože na sedmou ráno byla avizovaná rozsvíčka.

A tady bych opustila chronologické řazení událostí a věnovala se těm nejsilnějším zážitkům, o které se lze podělit.

Chůze po uhlíkách

Samotný přechod byl pro mě v ten večer opravdu snadný. Byla jsem vybuzená, moc jsem se těšila a nejradši bych snad vyběhla hned za šamanem, který přecházel první. Ale tak by to nebylo správné, nejdřív přešli staří mazáci a pak už se dělala fronta. Musela jsem čekat a přitom bubnovat, až pak jsem mohla odložit buben, otřít si nohy, nádech a výdech a bubny v zádech a okolo mě ne poslaly vpřed, ty bubny mě přes uhlíky přenesly. Byla to šťastná chvíle, objala jsem šamana a smála se. A pak jsem si vzala buben a bubnovala do zad ostatním a znovu čekala na chvíli, kdy budu moct jít podruhé. Protože to první bylo tak neskutečné, snadné a snové, že jsem prostě musela jít ještě jednou, i když jsme byli varováni, že to je těžší a většina lidí se při tom trochu spálí. Je to pravda, že je těžší udržet koncentraci. Nebo ani o to vlastně nejde, nebo u mě to tak nebylo. Spíš jde asi o vybalancování toho, že člověk chce být alespoň trochu ve vědomém stavu, aby si to prožil, ale k přechodu potřebuje i ten stav změněný. Tohle vybalancování je hodně těžké a proto jsem také cítila teplo na levé noze, i jsem dokonce měla pocit, že na ní budu mít puchýř, ale nakonec ráno na ní nebylo nic, chodila jsem bosa jako předtím na neporušených chodidlech.

Samozřejmě jsem měla ohromnou radost a vítězný pocit, ale vlastně na tom přechodu přes oheň pro mě osobně bylo nejsilnější to společné bubnování, které začalo tichým očistným rituálem v kruhu kolem ohně, který prováděl šaman. Pak se začalo bubnovat, tančit a klepat tyčkami a také vyrážet výkřiky, jako to dělávají třeba indiáni, než vyrazí na válečnou stezku.

Po celém dnu meditací a příprav se asi nedalo jinak, přesto jsem sama sebe zaskočila, protože plašší a tišší introverti bez špetky rytmického citění obvykle nepopadnou buben a nekřepčí kolem ohně jako Pátkovi věznilé těšící se na večeři. Ale popadla jsem a bubnovala kolem ohně a pak lidem před ohnivým kobercem do zad, aby dokázali jít a aby se jim šlo dobře. To společné bubnování, které bez jakéhokoli řízení společně měnilo melodii, rytmus a tempo podle toho, zda se někdo chystal jít, šel nebo už přešel oheň, to vlastně bylo nejsilnějším zážitkem z tohoto večera – a to aniž bych chtěla snižovat sílu a význam chůze po ohni. Ale prostě to mám tak.

Možná i proto, že jedna z účastnic, která podle svých slov zažila už kolem třiceti přechodů přes uhlíky, prohlásila, že ještě nikdy nezažila tak sjednocené a soudržné bubnování, kdy nikdo nešel mimo tempo nebo proti němu. Takže to asi opravdu bylo něco mimořádného.

A taky to znamená, že ani já jsem nebyla mimo. A pak, že neumím vytleskat ani Skákal pes přes oves! Anebo je všechno jinak...

Tanec čtyř směrů

Asi už to tak bude, že všechno je jinak. Cítění rytmu je základním předpokladem pro tancování. Kdo ho nemá, je dřevo a šlape klukům na nohy. A čím víc šlape, tím je dřevnější dřevo, až tancování radši dočista zabalí.

Tanec čtyř směrů, jak jsem si ho našla v ukázkách na You Tube, je trochu jiný, než jak jsme ho dělali my. Vidím ho tam měkčí a chybí mu dynamika. V první chvíli mi přišel jako odvar z odvaru, ale ta různá pojetí jsou uzpůsobena mentalitě západních či východních lidí. Nebo je to méně aktivní pojetí určeno pro vyšší stupně osvícení, kdy prostě víš, že ti do misky vždycky něco spadne a že tedy není třeba chodit věcem napřed.

My jsme ale chodili, tedy obrazně, a nabírali si energii plnou náručí a pak si nechávali jen tu, kterou zrovna potřebujeme, a přebytek posílali s pořádným odfouknutím do světa. Při tanci se hýbou ruce i nohy, později se přidá i trup, pak se to všechno promíchá, a do toho se dýchá.

Ze začátku jsem vůbec nevěděla, co dělat. Všichni se hýbali, jen já ne. Ale protože všechno je jinak, tak jsem si to cvičení nakonec po oba dny protančila. Vždycky se mi líbilo, jak v Japonsku a Koreji cvičí lidé venku v parcích, všichni stejně. Něco jako když je spartakiáda, ale úplně jinak, protože to cvičení jde zevnitř. A najednou jsem to byla já, kdo dýchal a tančil s ostatními ve stejném rytmu Země. Pro někoho to možná není nic neobvyklého, ale pro mě to propojení bylo a je naprosto fascinujícím zážitkem.

Když tanec končil, slunce vyšlo nad stromy a ozářilo louku. Stáli jsme a nabírali energii ze země a ze slunce. Zem pod bosýma nohama byla chladná a ranní sluneční paprsky nám zahřívaly hlavu. A mně poprvé až do morku kostí došlo, proč se říká Matka Země a Otec Slunce.

Tu muziku jsem si našla na internetu, a i když ráno ten tanec rozhodně nemůžu stihnout, tak odpoledne po práci určitě ano. Alespoň dneska se mi to povedlo a doufám, že i zítra.

Mantra v kruhu

Když jsme si navečer pomalovali obličej a snědli večeři, lehli jsme si do kruhu. Ivo nám rozdál papírky, na kterých byla slova mantry, kterými žádáme o sílu a o pomoc. Mantra byla trochu delší, tak abychom to zpívali správně. Slova se dvakrát opakovala stejně a potřetí byla mantra trochu zkrácená. Opakovali jsme mantru sto osmkrát, takže vlastně jsme ta slova přezpívali tři sta dvacet čtyři krát, zatímco obloha pomalu tmavla a oheň praskal.

Sem tam jsem rozeznávala jednotlivé hlasy a občas některý z nich ztichl, protože jeho majitel na chvíli usnul. Já možná taky, nevím, nevybavuji si. Každopádně by to vůbec nevadilo. Pořád bylo dost a dost hlasů, které prosily za nás za všechny do otevřeného nebe, ze kterého mizelo světlo, zatímco uhlíků v ohništi přibývalo a přibývalo.

Stejně jako v nás klidu a jistoty.

Zlaté loučení

Když někdo řekne, že nejlepší na celé akci bylo loučení, svádí to k domněnce, že celá akce stála za houby. Ale nemusí tomu tak být vždy. Jsou setkání, kdy je loučení zlatou korunou na už tak dokonalém celku.

Stojíš v kruhu a hledáš očima někoho, ke komu by ses vydal nebo kdo si vybral tebe. Jdete k sobě, nepromluvíte ani slovo, jen mu položíte pravou ruku na hrud' a on zase vám. Tu druhou ruku překryjete svou levou dlaní. Díváte se do očí a otáčíte se v kruhu. Když se to daří, otáčíte se uvolněným houpavým pohybem, tančíte. A celou dobu se díváte do očí. Propadnete se do nich. Plavete v nich. Už jste se dotočili, ale tlačíte tu druhou ruku k sobě a pak ji stisknete. Položíte si čelo na čelo – to už je navíc. A pak se zvolna pouštíte a lehce se ukláníte. A pak ještě jednou. Přidáte gesto namaste a stále je to málo. Obejmete se.

Nebo se taky díváte do očí a smějete se nahlas, uvolněně a šťastně, jako se smějí malé děti, když fouknete do bublifuku. A pak se pohládíte po tvářích. To všechno by se nemělo, mělo by jít o tichý rituál, ale ono to jinak nejde.

A někdy se prostě k někomu musíte vrátit a ten tanec si zopakovat. Protože máte pocit, že jednou to nestačilo.

Ne úplně s každým to takhle bylo. Nesedl rytmus a do očí se nešlo vnořit. Bylo to hezké, ale bez přesahu. Ale toho bylo opravdu minimum. S naprostou většinou lidí docházelo k úžasnému propojení, a to přesto, že s některými jsem za celou dobu vlastně nepromluvila slovo.

Kdyby tu sluncem zalitou louku v neděli před polednem sledoval nějaký malíř, musel by ji namalovat plnou zlatě jiskřících a pulsujících sloupů. Protože asi jen tak se dá namalovat láska a vděčnost, která tam byla všudypřítomná, čistá a zřetelně hmatatelná.

Tohle byl a je můj nejsilnější zážitek. Jsem osamělý běžec a introvert a vždycky všude potřebuju své mikroklima, abych se cítila v bezpečí. To je taky důvod, proč se mnou pořád víří prostorem tolik věcí (to je taky čerstvé uvědomění si) a proč vždycky kolem sebe potřebuju pár lidí, kterým dokážu věřit. A to je taky důvod, proč těžce snáším loučení a většinou ho obrečím.

Ale tentokrát to bylo úplně jinak. Za celý víkend jsem prožila v sobě tolik a přijala jsem toho tolik, že už by cokoli dalšího bylo navíc. Myslím, že jsem taky dokázala odevzdat všechno, co bylo možné a správné dát, a určitě jsem toho dostala mnohem víc.

Ale bude příležitost to vrátit. Uvidíme se přece zase příští rok.

{fshare}